

LIISI OJAMAA
LOOTUS

Liisi Ojamaa. Lootus.

© Liisi Ojamaa 2000

Käesoleva teose on esmakordselt trükkis avaldanud kirjastus Varrak 2000. aastal.

BAHAMA 2001

www.bahamapress.org

bahama@bahamapress.org

Bahama e-raamatute eesmärk on muuta kirjandusteosed hea tahte avaldusena tasuta kättesaadavaks kõikidele soovijatele, sest loomingu väärtust ei saa mõõta rahas.

Käesolevas failis sisalduv teos on e-kirjastatud autori nõusolekul ja soovil. Igaüks võib seda faili muutmata kujul paljundada, tasuta edasi anda või levitada, säilitada ja välja trükkida.

Käesoleva faili tervikut ei tohi lõhkuda. Seda faili või selle sisu ei tohi ilma autori nõusolekuta tervikuna ega osaliselt muuta, müüa, trükkis ega elektrooniliselt avaldada või kasutada muul viisil raha saamiseks. Teost kaitsevad Eesti autoriõiguse seadus ja Berni konventsioon.

WANA MAAILMA LAPSED

Wana maailma lapsed
wanad kui õhtute tuul
silms needsamad hirmud
jalge all rahutud luud
Nende sammudes kajavad
wana maailma wead
keegi ei tunne neid ära &
ise nad veel ei tea
Seisavad yxteise ligi
laastatud linnamäel
wana maailma waewad
kõik kahel lahtisel käel

Nii jube järsku puhkeb kiwilinna kewad
yx hele õis täis hullutawat walgust
täis taewa kõrgust tyhjust tuult & liiwa
seesama kordu w kurbuseni tutaw
Ma tean ta tuleb sest mu mälestus on lootus
taas saawad kinnitatud kergelt antud wanded
kõik aastad teineteisest tantsisklewad läbi
& kerkiw päixeketas kihutab neid takka
Siis linn mu armuke on kellelegi lahti
kes jaxab waadata mix mitte näitex meile
& jube järsku syttib sydalinna suwi
& ennast põletab Su weidrax unenäox

✦ ✦ ✦

Teine teisel katusel seisame
wahel tänawa hullutaw lahk
näo ees tuule terasewärwiga
loorix seguneb suits & tahm
Teine teisel katusel seisame
wahel tänawa irwakil haaw
munknunnkiwide roostepunases
kindel & kohutaw kaitsekraaw
Teine teisel katusel seisame
wahel tänawa julmselge joon
yhel katusel teisel katusel
ainsad nii kõrgel & seepärast koos

LOOJANGUAJA KUNINGAS

Sa oled loojanguaja kuningas.

Sinu riik laguneb Su silmade all

& rahwas ei usu enam Su maagilist wäge.

Wõim walgub Su sõrmede wahelt & ometi

siinilmas ei saa see päriselt otsa & Sina tõeliselt wabax.

Waimusilmas Sa juba näed oma pärijaid; nende

higiste hobuste kabjad maatasa teewad Su isade hauad.

Oled määratud hoidma lippu, mille alla ei kogune keegi.

Kaotajax syndinuna lähed Sa ajalukku, sest meie ei märka:

Sina, kes paljaste kätega jaxad pisutki tagasi hoida raskelt laskuwat ööd,

oled niisama suur nagu see, kes kunagi rajas Su riigi.

*Vahurile,
minu Kuningale*

WEEL IKKA NEED ILUSAD WAREMED

Oleme kuningad õnnistatud & neetud
kewadekuningad lõputa laulude kandjad
kiwideloitsijad wiimse kui wareme waldjad
noored & wäsinud hullux & pyhakux peetud
Oleme kuningad sõnades silmis & weres
alati tõuseme waixest & kutsuwast mullast
liigume loojangu wases & koidiku kullas
maal on me märgid & kiwil & taewal & merel
Oleme kuningad kaunid & kõigutamatud
kõnnime nyydki reklaami neoonisel walgel
maailma wäsimist jälgime paekiwist palgel
oleme ikka weel neetud weel õnnistatud

KUSTUNUD KIWIDE LINN

Ytle mis mängu me mängime siin
kustunud kiwide linnas
Lõppewa sajandi lootusekiir
peegeldub pilkude pinnal
Waremeis tänawail hulgume taas
hommiku tumedas tuules
Juba on öösiti jääkirme maas
kylma käes lõhkewad huuled
Pimedus pehme on ymber Su näo
Sina ei kysi ei wasta
& weel raskem kui wiimases unenäos
on nyd Sinust lahti lasta

MUUTUMATA ASJAD

Linnade wahel on endiselt maanteed &
akende taga on päike & wihm
Just nagu alati kofikuis istujad
loojanguis sõnadex saamata ihk
Taewas on needsamad kisklewad kajakad
pilwede taga yx peibutaw riik
Mere ajatu unelaul kõrwus &
meeles maailma kolmitaw piir
Mõnes linnas on ikka weel waremed
kiwine kindel eikellegimaa
Warjatud pilgus on mõnikord wilxatus
sellest kes tahab & sääljuures saab

✦ ✦ ✦

Mõned suwed mu mälus on kuumad
mõned napid & jahedad
Mõnel suwel ma olen wanem
mõnel noorem & wahedam
On sygised yxteise wennad
mitte yhtmoodi ometi
Oma hallixtuhmuwas kullas
iga sygis on eraldi
& talwed on mustad augud
lgayx neist on yxinda
Mõnel talwel on natuke lootust
mõnes miski ei lohuta
Aga kewad on justkui föönix
yxainus & ajatu
sama kewad yxkõik mis aastal
Jälle kewad on paraku

✦ ✦ ✦

Päikese kuumawal kaarel otsisin kaduwat õhtut
läbi pilwede wiimast korda nägin weel oma ilusat maad
riiki mis olemas oli waid minu enese rinnas
& nägin & palusin

Jumal kui Sinagi aru saad
mida tähendab olla yhtaeegu nii noor & nii wana
oodata millal jälle liiwax langeb yx linn
mida Sa pelgad tule wälja & teeme selgex
– & kui ma ka kunagi kippusin päikesex –
kellex Sa tegid mind?

PÄIKE

Sinule päike kirjutan praegu
Päike lapsepõlwehoowide kohal
täis wõltse lubadusi
kauguste kutset kahemõõtmelises maailmas
Lapseusk homsesse pidas nimelt
kullax Su liiwa & werd
& Sinule loojanguvalgus
wanade kiwide põskedel
lubasid Jumalat maal mis kurjagi ammu ei teadnud
Kuningalinna lubasid kanda
need kes waremeid suudlewad
Huultel weel kiwiklibu & pori
kirjutan Sulle nyyd hommikupilwedest wäraw
Sina kes kutsusid walitud wäge
kõrgemal argipäewast
Siiski kes teab kui olexin astunud wiimase sammu yheainsa
mis rohtunud rinnatist lahutas taewast
Wõibolla ma olexin seal
Kuningalinnas kus asjad on täpselt
nõnda nagu nad paistavad
nagu nad paistma peawad & mulle paraku jääwad

NEED KES KOIDIKUS KÄIWAD

Uus hommik algab säääl kus eelnenu pudeneb liiwaks
& sellesse liiwa kirjutataxe igawesex meie kõikide nimed
yhe terawa päikesetõusus tulena helkiwa noaga
Selle nime ei ytle keegi Ma tean temal ei ole sugu
Niisama kiretult katustel kõnnib ta kahwatu õde
paljaste jalgade peaaegu puutudes kiwide pinda & leebe
hommikutuulena leeke puhub kyynaldelt mille walgusest
äsja woolasid läbi me rahutud näod
Kui Sul on sõnu siis räägi õhtutest hoopis
mõnest koduselt hämarast õhtust kusagil kiwises ruumis
mille kitsust me õnnex weel mõistma ei pea räägi
hilisest ööst ajast kui aega ei ole & ytle mulle
palun ytle et meie ei ole syydi keskpäewade kuumuses
saati siis tuttawad neile kes koidikus käiwad

RINGID

Lõputu linnasuwi.

Sina tuled & kaod.

Siis on jällegi lumi.

Paesse wajuwad praod.

Silmad kaotawad huwi.

Huulilt praguneb naer.

Kahwatu kellakumin

lõhub kofikulae.

Õhus on kõrbelõhna.

Ihus on eluihk.

Järgmist põlwkonda põhjab

kodutu koorekiht.

Kannustab kajakat kõhna

keisreid tantsitaw Surm.

Siis läheb merepõhja

linn nii pyha & kurb.

✦ ✦ ✦

Me lähme eilsesse, & kewadete taha.
Nyyd – sellisena – mul on wõim Sind wiia
just sinna, kuhu mälu juhhib jalad.
Me lähme eilsesse, & kewadete taha.

Nii palju pilte, yxki pole päris.
Kesköine wiin & hommikute haigus,
paar tundi telefon, kitarrikeeltel käsi –
nii palju pilte, yxki pole päris.

Mis ainult mängitud, kust piiri tõmbas walu.
Kõik oli jagatud, wõi poolex tehtud katki.
Et pidi olema – ex kumbki saime aru:
mis ainult mängitud, kust piiri tõmbas walu.

Ma räägin õhtusse – nii Sina laulsid mulle.
Nii wähe ometi ma olen Sulle wõlgu.
Eikeegi kuuleb, tyhjus wastab tuelles –
ma hyyan õhtusse. See ainus kord Su eest.

✦ ✦ ✦

Ma armastasin Sind
& tolle hullul talvel
Sa andsid mulle jõudu
& kodu – kuidagi.

Kus on see lootus nyid?
Su nägu, hämaruses,
täis vihje weerandtoone –
kus on see nägu nyid?

Wõi tolle talve waew –
kui palju seda oli?
Mis oli kurbus siis?
Kui pime oli hirm?

Et Sinu hapral toel
ma pääsesin sealt läbi –
ma armastasin Sind.
Kuid kellele see loeb?

PYHENDUS

Katuste kohal endiselt exleb talwe kondine kuu
kuumab mu kõrwal Su surmahirmuni tuttaw keha
& ma ei saa Sulle panna nime
nime mis annax kindlust

ainult kätt wõin hoida Su ymber weel tunni wõi paar

Siis on hommik & kehade asemel tulewad näod

ma ei taha ei taha ei taha weel sellele mõelda

waadata silmadest mööda otsida tundetuid sõnu

& nii palju on öelda asju mida ei ytle

asju mida Sa tead mida Sa teada ei tahax

Kui ma oskaxin aimata juba et osa minust jääb siia

hoidma käega Su ymbert hämaras kõledas toas

nurgapealses poes trammis & muidugi wiimsel kui pidul

kramplikult hoidma kinni praegu weel mitte maha magatud ööst

wõõras majas yha kaugemas linnas & yldse kusagil mujal

Seal & siis kui enam ei ole muud

jääb mäletamise kaheteraga tõe

PUUDUTUS

Sinu habraste sõrmede puudutus

jääkirmel wõi kindlusemyyri

Sinu habraste sõrmede puudutus

oli alati walus on praegugi walus

kunagi mingis töötatud kofikus yhe maailma lõpus

sääi kus jällegi lihax saawad kiwised kired

See kõik on endiselt olemas kõik on olema jäänud

keset elusid linnu & maid keset aastaid sõpru & lapsi

on jäänud weel midagi muud pääle kehtiwa hetke

olema tõelisem weel kui too kes otse mu kõrwal

Läbi sulawa jää läbi reetlikult awatud wärawa

Sinu habraste sõrmede puudutus

on kuidagi olema jäänud

TUME LIND

Säälpool tõde & und
lahti murduwad rajad.
Kuhu Sa kutsud mind,
paekiwinäoline wend?

Kewadet laulab linn
kuskil kaduwas ajas.
Lõikab tuhmuwat taewast
tundmatu linnu lend.

Tule, wõta mu käed,
kui Sa kurbust ei karda.
Tule, kui Sa mind näed –
siis ma ehk usun end.

Päike ei peatu me pärast.
Kellex Sa ennast arwad?
Pegeldub õllepäral
tumeda linnu lend.

Kajakas, kajakas hele,
annad ehk mulle andeks –
symbolix nukrusele
kunagi pidasin Sind.

Nyyd on yx teine aeg.
Kuigi õhtu weel langeb
kroonina linna laest –
sääl on ka tume lind.

WÕÕRASTE LINNADE KÕRTSID

Wõõraste linnade kõrtsid on kõledad
kehasid keerutab walskus & wiin
laulud on lahjad & tantsud on rõwedad
kõik on yx pisike patune piin
Seejärel tulewad pimedad tänowad
wõõraste linnade wõikad alleed
päästmatult kauged on päikese wärawad
rahutus poolunes meenuwad need
wõõraste linnade kalkides kõrtsides
walede woodite silmitus öös
oodates hulkudes lootes & wõltsides
mälestus walgusest näkku mind lööb
Wõõraste linnade kõrtside kurbuses
ainsana kodune klaasis on jook
koidik on taewalik saabuwas tuimuses
silm wiltu
& maailm kui maasikakook

UNELEW AEG

Siinsamas nad ongi su unede murdunud trepid
su unede linnad täis sõda & katku & ööd
sa naeratad leebelt & ärkwelgi kõigega lepid
& wiina ei wõta & rohkem tablette ei söö
Su pilgu nii tuhmix on teinud yx ammune walgus
et sinu jaos alati walitseb udune ilm
kus millelgi wärwi ei ole ei piiri ei algust
su juustesse aeglaselt koguneb kobrutaw pilw
Kõik hõbe su sõrmedelt kukub wõi muudab end plekix
& kildudex laguneb kare & komistaw naer
su hinges & riietel synniwad hägused plekid
õhk seisab su ymber on selline unelew aeg

AKEN

Aken. Ometi ruumis on pime

Keset tyesedat paekiwiseina

wäike walguslaik tundub kui ime

Nurgist niriseb õhtut & leina

Aken. Lebad ja vahid kui filmi

milles miski ei liigu ei muutu

Siiski suutmata sulgeda silmi

seirad jahedast walgusest ruutu

Aken. Kõik mis ta taga on läbi

läbi elatud soritud põetud

Rõõm & kurbus hirm huwi & häbi

iga tunne on põhjani wõetud

Aken (suletud). Lõputu agul

hingab hääbuwa tänawa waikust

Nagunii on kõik loha & lagu

Nagunii pole teistmoodi paiku

Aken. Waixelt kaob maailm ta taga

Lõpux näed ainult raamidest risti

& sa taipad et aegade taga

keegi mees löödi asjata risti

Ma elan need mured yle
kui must ka ei olex meel
Kui ka Jumal ise mind keelax
ma loodaxin ikka weel

Yx läheb & teine tuleb
yx kerkib & teine kaob
& kuskil on ometi homme
& midagi minu ja ox

Kõik hea mis on kunagi olnud
kord tagasi tuleb see
Kui ka Jumal ise mind keelax
ma loodaxin ikka weel

Sest igal hommikul kindlalt
tõuseb päike & algab päew
ka siis kui taewas on pilwes
& meie seda ei näe

Nii vähe rõõmux on tarwis
& lootusex vähem weel
Kui ka Jumal ise mind keelax
ma loodaxin ikka weel

NIMI & NÄGU

Kareda keelega tuul noolib
kesklinna tänawailt liiwa
Lompide tuhmuwas peeglis on
majad & raagus puud
Juba jälle on kewad ja jälle
keha kiwi all ärgata ihkab
Aga see olex syy –
syy – ikka & uuesti syy
Klaasina selges õhus
kewadeõhtuses taewas
katuste kylmas kumas
nimi & nägu & syy

WÕÕRAS ÕHTU

Näe, päew juba libiseb õhtusse & kõrgele taewale taas on kirjutatud Su nimi.

Mina pole seda sinna pannud. Ma ei tea, mix see niimoodi läx.

Sa nõuad minult nii wähe, aga see-eest ainult asju,
mida mul pole Sulle anda. Kuigi ma mõnikord pyyan.

See on yx wõõras linn, mis peibutab yle lahe,
& seal linnas ei ole Sind. Nii on yhtaegu parem & kurb.

On lampide syytamise aeg & mõte meeletult waba.

Mina mõtlen kyll yldiselt millegi muuga kui peaga. Mõte on

praegugi pigem tunne, arusaamine, aimdus. Mõte Sinust

– & kui ma peopessa kustutax suitsu, ehk olex see wähem walus –

on ainuke asi, mis loeb. & ma tean, Sa ei tahtnud nii.

✦ ✦ ✦

Kui ma olexin keegi teine,
et headus ei teex mulle haiget –
waat siis ma otsix Su yles
& lasex Sul rääkida tõtt.
Seda räägid Sa niikuinii. Praegu
– nii, nagu ma olen – ma lihtsalt
ei usu Sind. Nii, nagu oled Sina
– & ometi räägid Sa tõtt.

NII HABRAS ON PIIR MIS LAHUTAB KURJA & HÄÄD

Aga meie wõidud & kaotused saavad ju samax
juba oma syndimise hetkel kaotavad nad tähtsuse & kaowad
kuhugi tähtede taha kahwatute kriipsude keskele
Igale kolmandale wastutulijale kirjutawad mu reetlikud silmad
pähe Su näo & ma ei tea mida teha
ma ei tea kuhu õhtuti panna oma rahutust hingaw ihu
Nyyd kus mu nimi on Lootus minu lootusele ei ole mul anda nime
& ei ole kohta kuhu saax pageda ta eest

KATK

Tere, kallis, mu nimi on Katk.

Täiskuuöösiti hämarail tänawail

tykikaupa ma myyn oma jahedat keha.

Minu suudlusest keegi ei keeldu. Minu palet keegi ei näe.

See, et Sa mind ei karda, ei kaitse Sind minu eest sootux.

Mu silmad on endiselt jääs, mu sammud kuulmatult kerged.

Ma tahan nendega tantsida; nemad wäsiwad liiga ruttu.

Syytan tyhjades majades kyynlaid; öösse

akende taga rabiseb wihm; seinal luurawad

waid mu oma sõrmede warjud.

Yhte kunagi hoidsin nendessamades luidrates kätes –

yhte, kes waatas mu näkku & naeratas ikka weel.

Minu hallid karwased käskjalad mõnuga närisid tema konte.

Ära arwa, et ma kahetsen midagi, sest syndinud asjad on möödas.

Kyllap Sinagi saad neile maitsema, nii et astu julgesti ligi.

Mul on janu ja nälg. Mul on synnipäew, wiis tuhat aastat.

Tule istu mu laua otsa & lase ma teenin Sind.

Peagi päästmatu palawik põletab Su ilusat walget ihu;

peagi libised Sa mul peost. Palun, kallis, kes Sa ka polex,

pea seekord natuke wastu –

pea natuke wastu weel –

KOFI & KONJAK

Kofi & konjak; kesklinnakõrtside

soojusesaared lumes

Istun & ootan teda kes siia

mingil juhul ei tule

Ootan imet ma ilmsisyndiwat

suudlusi sõpru & suwe

Wäljas lõikawas tuules wilguwad

tuhmid laternatuled

Eile ma nägin ju teda tänawal

Wene tänawal unes

Nägin teda; kofi & konjakit

nägin & linnatulesid lumes

MA OLEN ÕNNELIK

Ma olen õnnelik õnnelik õnnelik

Kui ma tantsin kitsal kõrwaltänawal

lööwad mu jalad kiwidest wälja hääli mis põimuwad laulux

laulux kui orel keskaegses kaupmehekirikus

mida uxe tagant kuulawad wäikesed plastmassist ehetes tydrukud

laulux kui wihtm sydalinnasygise tyhjenewal tänawal

kõikjal udusest klaasist kofikuakende taga

laulux kui mälestus miljonist meeletust kewadest

& wiimsest kui esimesest lumest wanade majade wahel

Ma olen õnnelik õnnelik õnnelik

Ulatun pilwedest alla & tagasi yles

& kõnnin katuste pääl & tunnen Jumalaid ära

& yxki asi ei tundu raskena enam mu käel

& kui ma hyyan siis kajab wastu

kogu piiritu põhjatu taewas

Ma olen õnnelik õnnelik õnnelik

Surnud kuningad öösiti tulewad ytlema mulle

kui ilusax olen ma saanud nende kustunud silmis

kui ilusax olen ma saanud kesksuwisel kewadel wiimax

et mu keha usaldab taas olla noor

& nemad on minule ilusad & ilu ei teegi haiget

Ma olen õnnelik õnnelik õnnelik

kellegi ainsamast pilgust

Mind wõlus walgus kindel soe & puhas

Su juuste sisse päike tegi pesa

& mina Sinu käte wahele

Nii pingul näljane & habras kui see kewad

ei olnud yxki mida seni teadsin heldex

Kui iga päew me kohal hääletux end hõiskas

mu minewik läx yhte warjudega

Jäin ellu teda saates

Päixe pärast

See pimestas mind oma päriskodust

Su juuste seest

LOHE II

Unusta see ettevaatus
waikus pole sinu saatus
sinu juustes laulab torm
Wiska wälja silmawesi
milles ennast äsja pesid
nyyd on tulnud sinu kord
Ligi maad sa ära liibu
laota oma lohetiibu
sylga kõrgelt sula tuld
Eitab kaduwust & kaotust
siis su hääl & lage laotus
kajab wastu helgelt hull

LOHE

Linnataewaste kahwatus tuules
lookleb katkendlik lohelend
Kui weel keegi olex mu juures
ma ei pelgax ehk iseend –
seda röögatut looma-&-lindu
kelle tiiwad pilluwad tuld
kes tantsib täis walguse indu
kelle pisar on sulakuld
Kui ka linnad wajuwad tuhax
& mered neelawad maa
kui ka kirg ei olegi puhas
& kergex iial ei saa
kui ka kuhjuwad kogutud waewad
& tiibu piirawad laed –
tema päralt on awar taewas
& kogu maailma aeg

THE LAST LEGEND

Ma tean me kohtume veel
 teispool walguse waikust
Teadmises saawad yhex
 usaldus lootus wõim
Oleme weelkord noored oleme weelkord
 petetud exinud kurwad
Jälle oleme katki &
 jälle ikkagi koos
Taewa tumedad huuled
 hingawad linna kohal
Sinu tuhandest sõnast
 yhel on mõte waid
Õnnetu peegli killud korjame
 kolmnurxex nõiaringix
Kolmandas tipus syttib siis
 kirkas kyynlata leek
Iseend pilkaw walu
 tõuseb hetkex meist yle
Siis on puhas & pyha
 see armas siinpoolne ilm –

Mis siis weel edasi saab
 teab ainult Jumal taewas
Meie käia on kõigest
 lootuse lyhike tee

TULE

I

Tule: see tants käib yle kuningalinna
yle seitsme torni & yhexa wärawakaare
yle kolme kõhuka kiriku kolmeteistkymne wõitmata kantsi: tule:
läbi ainsa maailma mis meile pärisex antud
läbi ainsa maailma millele päriselt kuulume: tule.

Tule: see tants käib yle kõige mis kaduw & pyha
yle synni & surma yle ihade taasloodud lihas
yle päewa & öö meie eneste kartlike kehade: tule:
läbi ainsa kewade mis meile yldse on antud
mis antaxe meile igal aastal kaswõi paarixki hetkex: tule.

Tule: oleme wälja walitud keerlema selles tantsus
yha kiiremax läheb rytm vähem aega on tunda walu
yha lähemale saab öö & ta taga on hommikutaewas:
pilwedest pärg märkimax maailma algust
wäraw kust astub wälja tuttawlik tundmatu kuju
& TEMA HYYAB MEIST IGAYHT SINNA: TULE!

I

Tule: see tants on lõputa aga siia ei jää temast jälge
Meie pisiwaled lapitaxe kokku ajaloox
& meie lapsed ei saa me mälestustest aru
Meie minekuwärawad wormitaxe pronxi & graniiti
& meie luude pääle ehitataxe yx teine linn
Hea uus linn Meie silmad
õnnex seda ei näe

Wahetult pärast maailma lõppu
kusagil unustust õhkuwas baaris
istud & pikkade kyyntega korjad
kõikide kadunud elude kilde –
kusagil waikiwas tuhmuwas linnas
otsatu hommiku kõledas walges –
ihutud kyynte all pilkawhell ihu
walude wäärata kirgede kanda
lootuste soowide exitust otsimas
pimedast walgesse tyhjusest yle
päikese kilgendus koduta kildudel
ripsmete taga on maailma algus

sisukorratus

Wana maailma lapsed	3
*** Nii jube järsku puhkeb kiwilinna kewad	4
*** Teine teisel katusel seisame	5
Loojanguaja kuningas	6
Weel ikka need ilusad waremed	7
Kustunud kiwide linn	8
Muutumata asjad	9
*** Mõned suwed mu mälus on kuumad	10
*** Päikese kuumawal kaarel otsisn kaduwat õhtut	11
Päike	12
Need kes koidkuis käiwad	13
Ringid	14
*	
*** Me lähme eilsesse, & kewadete taha	16
*** Ma armastasin Sind	17
Pyhendus	18
Puudutus	19
Tume lind	20
Wõõraste linnade kõrtsid	21
Unelew aeg	22
Aken	23
*	
Ma elan need mured yle	25
*	
Nimi & nägu	27
Wõõras õhtu	28
*** Kui ma olexin keegi teine	29
Nii habras on piir mis lahutab kurja & hääd	30
Katk	31
Kofi & konjak	32
Ma olen õnnelik	33

*** Mind wõlus walgus kindel soe & puhas	34
Lohe II	35
Lohe I	36
The last legend	37
Tule	38
*** Wahetult pärast maailma lõppu	39